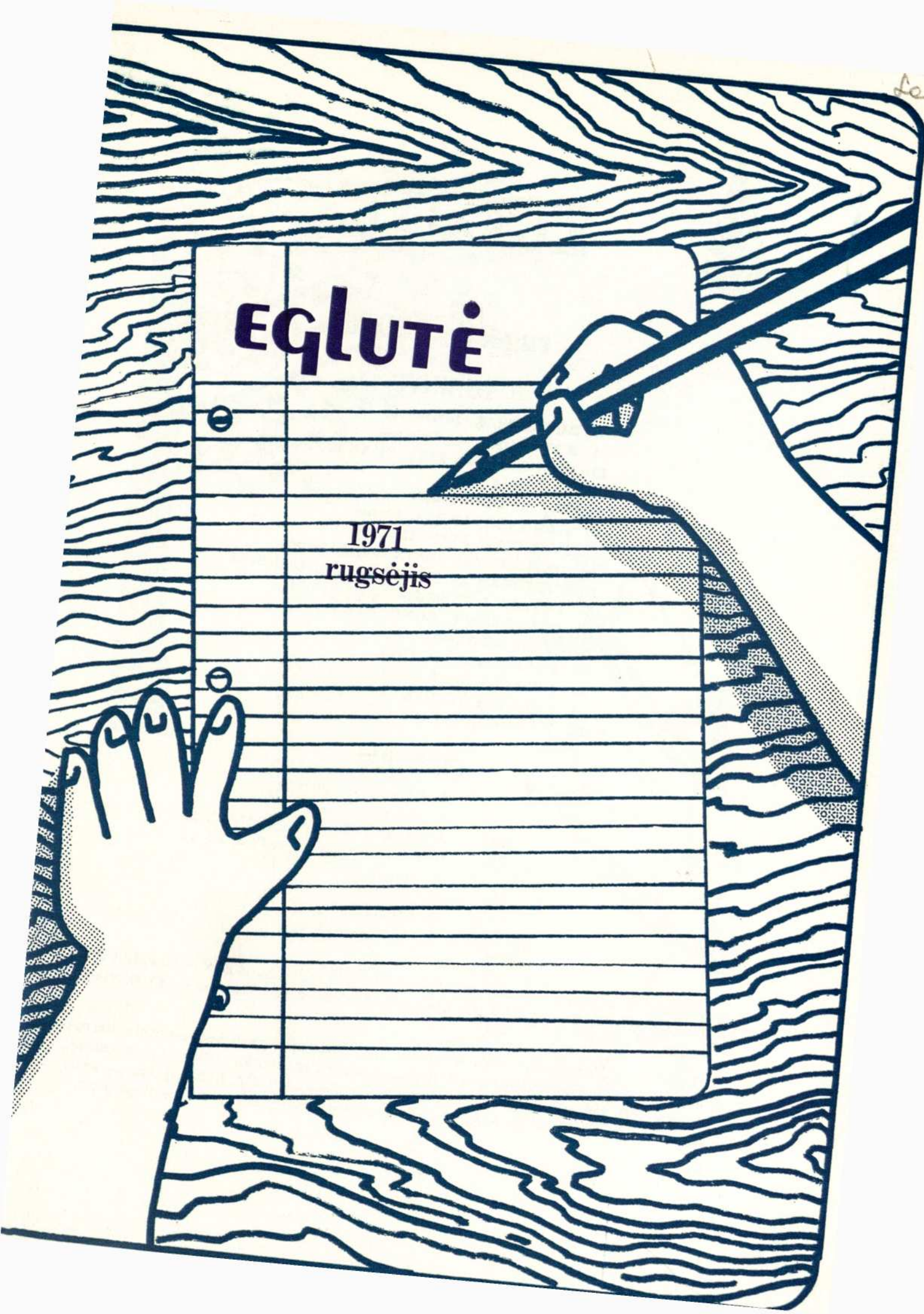

le

EGLUTĒ

1971
rugsējis

EGLUTĖ

rugšėjis • 1971

TURINYS

- 3 RUGSĖJIS, R. Jotvingytė
- 4 KALNUOSE, M. Kvietytė
- 12 PLUNKSNA IR PIEŠTUKAS, V. Nemunėlis
- 13 ŽAIDIMAI
- 14 JAU RUDUO, Linutė
- 16 KANGAROPARDAS, Linutė
- 17 PARŠIUKU ŠYPSNIUKAI
- 18 DETEKTYVAS DONATAS, J. Slėnys
- 20 PELIUKAS IR DANTUKAS, L. Gudėlienė
- 24 LAIVAI, J. Miškinis
- 26 GALVOSŪKIŲ KONKURSAS
- 28 MŪSŲ KŪRYBA
- 29 PAVEIKSLŲ PARODA
- 30 PUPUČIO PUSLAPIS
- 31 EGLUTĖS ŠVENTĖ
- 32 NAUJOS KNYGOS

PIEŠINIAI

- A. Balukas — viršelįs
- A. Trinkūnas — 3
- A. Sruoginienė — 3, 20, 21, 22, 23
- N. Palubinskienė — 4, 6, 8, 10, 11
- E. Muliolienė — 12, 14
- P. Osmolskis — 15
- O. Mikailaitė — 17
- L. Liučius — 24, 25

"Eglutė": laikraštėlis vaikams; redakcija, administracija, spaustuė — Nekaltai Pradėtosios Marijos Seserų, Putnam, Connecticut 06260. Kaina metams — \$5.00, vienas numeris — .50.

"Eglutė" — "The Little Fir". Magazine for children. Published monthly except July and August by the Sisters of the Immaculate Conception. Office of Publication: Immaculate Conception Convent, Putnam, Connecticut 06260. Subscription — \$5.00 yearly, single copy — .50. Second class postage paid at Putnam, Connecticut 06260.

Ritonė Jotvingytė

RUGSĖJIS

Ne rugsėjo
Šalti vėjai,
Ne rugsėjo,
Oi, ne, ne!
Dar ne vieną
Šiltą dieną
Saulė džiaugsis
Ramune.

Dar ne vieną
Šiltą dieną
Noks raudoni
Obuoliai,
Ir naktinę
Sutartinę
Trauks ir žiogas
Ir svirpliai.

KALNUOSE

Milda Kvietytė

Viktukas labai laukė iškylos į kalnus. Tėtis žadėjo. Vakar Viktukas padėjo ruošti iškylai maistą. Ariukas nepadėjo, nes jis nemoka. Jis dar tik dviejų metų. Arius mėgsta žaisti, bet vienas nežaidžia. Dažniausiai Viktukas turi su juo žaisti. Vakar jis dėl to buvo labai nelaimingas: norėjo dirbti su mamyte, o mamytė liepė jam žaisti.

Šį rytą Viktukas matė, kad tėtis uždėjo dėžę su palapine ir pritvirtino ant automobilio stogo. Mamytė padeda tėčiui, o abu berniukai stovi prie lango ir žiūri.

— Ariuk, ar matai, kaip tėtis su mamyte dirba. Žinai, tuojau važiuosime į kalnus. Aš labai laimingas, būk ir tu laimingas!

Ariukas šypsosi. Priėjęs meiliai glaudžia galvutę prie broliuko. Staiga pasitraukia ir bėga prie durų.

— Į lauką negalima. Mamytė liepė mudviem žiūrėti pro langą. Tėtis dar nebaigė savo darbo.

Viktukas atvedė broliuką vėl prie lango. Ariukas pradėjo pasakoti. Viktas ramiai klausė, kol broliukas nutilo.

— Tau tikrai bus smagu. Kalnuose gražu. Yra daug paukščių, stirnų, ožkų ir kitokių žvėrių. Tu nematei dar erelio, o ten pamatysime. Jų ten yra daug. Ereliai skraido aukštai.

Ariukas linkčiojo galvute pritardamas.

— Ariuk, vakar mamytė paruošė daug skanių valgių. Padarė giros. Galėsime valgyti ir gerti, kiek norėsime.

Arius pakėlė pirščiuką ir nutraukė broliuko kalbą:

— Ne, ne, ne!

Viktas susijaudino:

— Taip nesakyk. Negražu. Žiūrėk, tėtis jau viską sudėjo. Ateina į kambarį. Bėkime pasitikti, — pagriebęs Ariuko rankutę, nutempė jį prie durų. Susitiko mamytę verandoje. Ji džiaugdamasi apkabino abu berniukus.

— Vaikučiai, šiandien pradėsime iškylą. Jos taip seniai visi laukėme. Jau viskas paruošta.

— Ačiū, mamyte, už gerą žinią!

Arius priglaudė galvutę prie mamos.

— Labai smagu turėti tokius gerus vaikučius. Visada būkite geri, tada tėtukas dažnai mus pavežios po kalnus. Nuves ir vandenyno pažiūrėti.

Berniukai nubėgo prie automobilio.

— Na, vyrai, ar jau pasiruošę kelionei? — nusijuokė tėtis, pamatęs atbėgančius.

— Jau. Labai ačiū, tėtuk, kad veši mus į kalnus. Esame labai laimingi. Būsime visą laiką geri!

Abu berniukai prisiglaudė prie tėčio.

— Labai malonu girdėti. Tegul džiaugsmas ir laimė keliauja su mumis į kalnus. Vietos jiems mūsų automobilyje ir palapinėje užteks.

Važiavo jie pro ūkius. Džiaugėsi arkliais, karvėmis, avimis ir kiaulėmis ganyklose. Prie ūkių vaikščiojo kalakutų, vištų ir ančių pulkai. Berniukams labai patiko, kai išgirdo gaidį giedant.

Jie norėjo ten sustoti ir susipažinti su vištomis, viščiukais ir gaidžiu: Tėtis prižadėjo juos kada nors nuvežti į ūkį.

Kai pamatė kalnus, abu nurimo. Pakalnės buvo margos. Žolė atrodė žalia ir minkšta. Krūmai apsipylę žiedais. Žiedai buvo raudoni, geltoni, balti, mėlyni, violetiniai.

— Labai gražūs tų krūmų žiedai. Kaip juos vadina? — klausė Viktas.

— Azalijų krūmai. Čia jie turi daugiau žiedų, kaip lapų. Pirmą kartą tokius matau, — aiškino mamytė.

Taip besigerėdami, jie susirado kalnų aikštelę. Joje buvo leidžiama statyti palapines ir nakvoti. Oras buvo švarus ir skaniai kvepėjo.

— Ar patinka? — klausė tėtis.

— Labai! — atsiliepė mamytė ir Viktukas kartu.

Arius pradėjo linguoti galvute. Taip jis pasakė, kad jam patinka. Pirščiuką ištiesė į ružavą azalijų krūmą.

— Ariukui patinka tas, o man šitas, — pribėgo Viktukas prie balto krūmo.

— Visi šie krūmai labai gražūs. Tokias azalijas pirmą kartą matau. Maniau, kad azalijos auga tik kambaryje, vazonuose, — stebėjosi mama.

— Kiekviena gėlė turi savo tėvynę. Ten jos geriausiai išsi-
skleidžia. Atsimeni, kai lankėme Kaliforniją, radome figusų me-
džius, — priminė tėtis.

— Tėtuk, nuvežk mus į Kaliforniją. Aš labai noriu pamatyti
tuos medžius, — prašė Viktukas.

— Važiuosime kada nors, sūnau! Tikrai važiuosime. Pirma
turime susipažinti su artimesnėmis aplinkėmis. Dabar pastaty-
kime palapinę. Viktuk, ar padėsi?

— Taip, tėtuk. Mamytė su Ariuku tegul eina pasivaikščioti.
Palapinę pastatysime mes, — vyrai. Ar ne?

— Tikrai. Moterys ir maži vaikai palapinių statyti nemoka,
— pritarė tėtis.

— Ei, vyrai, žiūrėkite, kas atbėgo mūsų pasveikinti! — ro-
dė mamytė kalnų ožką.

— Ar geras tas žvėriukas? Ar nepiktas? — susirūpino Vik-
tukas.

— Kalnų ožka niekam blogo nedaro. Ji valgo žolę ir lapus, —
paaiškino tėtis.

— Man ji patinka. Gal ji aplankys mus? — klausė Viktukas.

— Vargiai. Bet kalnuose jų yra daug. Tikrai su jomis susi-
tiksim. Ši yra žvalgas. Ji praneš savo vadui, kad rado mus. Jos
pareiga pranešti apie viską. Ypač turi stebėti priešus, — sakė
mamytė.

— Mes esame jų draugai. Ar ne? — norėjo žinoti Viktukas.

— Žinoma. Žvalgas tuo nesuabejos, — užtikrino tėtis. — Vik-
tuk, einam statyti palapinę.

— Mudu su Ariuku iškrausime daiktus iš automobilio. Nori-
me ir mudu padirbėti. Greičiau galėsime vykti ožkų ieškoti, —
siūlė mamytė.

Kol pastatė palapinę, paruošė guolius, — visi išalko ir pavar-
go. Pavalgę ir pailsėję išvažiavo siaurais kalnų keliukais ieškoti
ožkų, stirnų ir laukinių šunų. Skraidė vanagai. Krūmuose čiul-
bėjo paukštukai. Staiga apsiniaukė ir ėmė smarkiai lyti. Grižti
buvo sunku. Tėtis labai pavargo, kol pasiekė aikštelę, kur stovė-
jo palapinė. Lietus pylė visu smarkumu. Visa šeima sulindo į pa-
lapinę. Maistą paliko lauke, pastogėje. Jis buvo gerai supakuotas
medinėse dėžėse.

Naktį Vktukas pabudo. Jis išgirdo braškėjimą. Lūžo lentos. Vktukas prisiminė, kad maistas sudėtas medinėse dėžėse. Jis prisiminė ir pasaką apie vaiduoklius. Jam pasidarė baisu.

— Tėtuk! — sušuko.

Tėtis prisiartino.

— Tyliai, sūneli! Neprikelk Ariaus.

— Tėtuk, kažkas slampinėja prie palapinės ir laužo dėžes. Aš labai bijau!

— Nebijok. Į palapinę niekas nedrįs įlikti.

Lauke buvo girdėti dūsavimas ir šlepsėjimas. Netrukus viskas nutilo. Tėtis pasėdėjo prie Vktuko guolio. Buvo tylu ir ramu.

— Užmik, sūneli! Rytas dar toli. Neišsimiegojęs, rytoj būsi pavargęs. Negalėsi po kalnus laiptoti. Ramiai miegok, sūnau! — pabučiavo jį tėtis ir nuslinko prie savo guolio.

Viktukas nurimo. Jis žinojo, kad tėtis jį saugoja. Prisiminė kelionę po kalnus ir gyvulius, žvėrelius ir paukščius, kuriuos ten matė. Jis užmigo.

Viktukui atrodė, kad jis stovi prie gražiausio azalijos krūmo ir girdi balsą:

— Viktuk, ateik čia. Aš labai tavęs laukiu!

Balsas buvo svetimas, labai švelnus, kaip draugo. Viktukas dairėsi, bet nieko nematė. Iš priešais augančio krūmo išėjo jo amžiaus berniukas. Ant to krūmo čiulbėjo gražus paukščiukas. Berniukas jį paglostė. Paukščiukas nenuskrido. Jis neišsigando.

— Labas, Viktuk! Aš esu tavo draugas. Labai norėčiau su tavim truputį pavaikščioti. Žiūrėk, kokie gražūs dabar kalnai. Naktį buvo nesmagu. Tave išbudino tos naktibaldos, — kalbėjo berniukas.

Viktukui buvo smagu susitikti naują draugą kalnuose.

— Taip. Mane triukšmas ne tik pabudino, bet ir išgąsdino. Maniau, kad vaiduokliai nori mus išvyti iš palapinės.

Berniukas nusijuokė:

— Tikrai galima juos vadinti vaiduokliais. Ar norėtum juos pamatyti? Aš galėčiau parodyti.

— Labai norėčiau. Eikime! — ryžtingai tarė Viktukas.

Juodu išėjo. Eidami kalbėjosi apie iškylą. Keliukas buvo siauras, bet gražus. Išbarstytas smėliu. Iš abiejų kelio pusių augo gražios gėlės. Jos labai kvėpėjo. Berniukai priėjo didelę uolą. Joje buvo urvas.

— Ar matai urvą, Viktuk? — paklausė berniukas. — Jame dabar miega tie, kurie naktį lankėsi jūsų aikštelėje. Jie suvalgė jūsų maistą. Jei tau įdomu, parodysiu.

— Prašau parodyti. Ką jie veikia dabar? — prašė Viktukas.

— Jie dabar miega. Žiūrėk, aš nušviesiu urvą.

Berniukas iškėlė kažką rankoje. Urvas nušvito.

— Matau meškinų šeimą! — nustebo Viktukas.

— Taip. Miega mama ir du meškiukai. Nepykite ant jų. Jie buvo alkani. Jūsų maistas labai skaniai kvėpėjo, tai jie ir suėdė.

— Aš paprašysiu tėtį ir mamytę, kad nepyktų. O Ariukas tai tikrai nepyks. Jis meškiukus labai mėgsta!

— Ačiū! Esi geras. Aš visada būsiu tavo draugas. Būk laimingas! Dabar turiu eiti, — berniukas ištiesė ranką ir nuėjo už uolos.

Viktukas mojo naujam draugui ir pajuto ranką ant savo pečių. Jis pažiūrėjo. Prie jo guolio stovėjo tėtis ir mamytė su Ariuku.

— Sūneli, kelkis, parodysime naktinių plėšikų pėdsakus. Jie suėdė beveik visą mūsų maistą, — nusiminęs kalbėjo tėtis.

— Ačiū Dievui, kad neįlindo į palapinę, — atsiduso mamytė.

— Aš juos mačiau. Jie dabar miega urve. Guli mama ir du meškiukai, — kalbėjo Viktukas, lipdamas iš guolio.

— Tavo sapnas sutinka su pėdomis, kurias radome. Aiškiai matyti: vidury ėjo lokys, o iš šonų lokiukai, — aiškino tėtis.

— Meška su vaikais buvo išalkę, o mūsų maistas gardžiai kvėpėjo. Nepykime, jie blogo nenorėjo, — tarė Viktukas.

— Kaltas lietus. Jis neleido mums sudėti maisto į automobilį, — atsiliepė mamytė.

— Mes nemanėme, kad kas nors eis maisto ieškoti per tokią lietų, — pridūrė tėtis. — Norėčiau jus pamatyti. Važiukime jų paieškoti. Ar sutinkate?

— Gerai! — pritarė mama, o Viktukas pradėjo ploti.

— Aš jus nuvesiu! Aš žinau, kur!

— Puiku. Tu būsi mums vadovas. Lokių galime nebijoti. Jie sotūs, tai bus nepikti.

Visi išvažiavo lokių ieškoti. Viktukas pirmas pamatė uolą. Prie urvo stovėjo lokys ir lokiukai.

— Kokie gražūs meškiukai, — sušuko juos pamačiusi mamytė.

— Kiukai-kiukai! — džiaugėsi Ariukas.

— Po tokių vaišių jaučiasi laimingi. Ačiū, meškiukai, jūsų pamoka pasinaudosime iškylaudami. Maistą visada laikysime automobilyje, — linksmi kalbėjo tėtis.

PLUNKSNA IR PIEŠTUKAS

Vytė Nemunėlis

Rašo plunksna ir pieštukas,
Vienas žodį, kitas — du,
O aš vyras nedidukas
Paskaitau juos be klaidų.

Plunksna rašo: — Kelkis rytą,
O pieštukas: — Netingėk.
Uždainavęs ramta-drita,
Mokyklėlėn greitai bėk.

Plunksna rašo: — Neškis plunksną,
O pieštukas: — Ir mane,
Ir rašyk smagus ir linksmas,
Nesėdėk kaip kamine.

Rašo plunksna ir pieštukas,
O su jais ir aš rašau, —
Va, jau pilnas puslapiukas,
Paskaityt visus prašau.

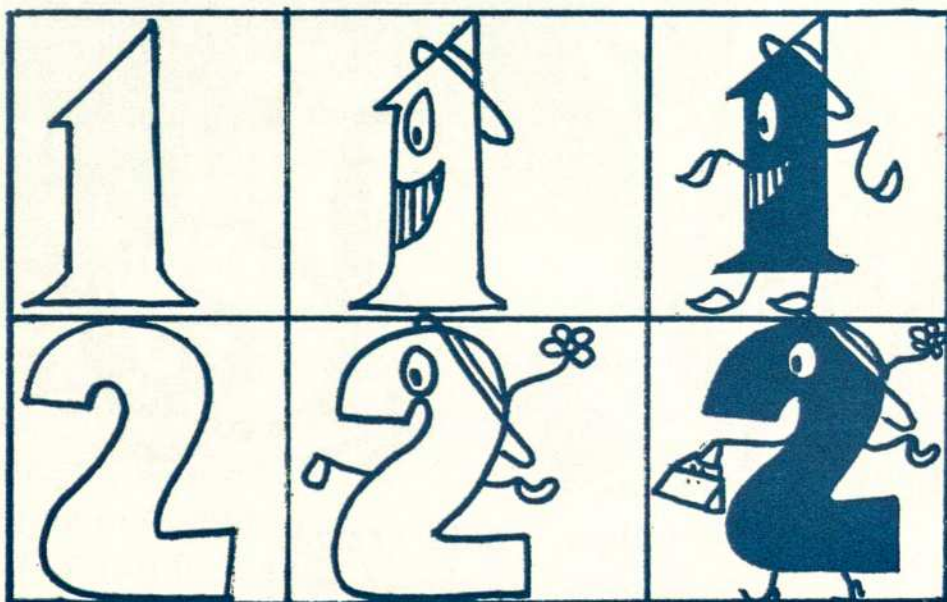
SUSKAIČIUOK!

Profesorius Abeceliauskas turi tiek daug A raidžių, kad net pats susimaišė.

Padėk jam suskaičiuoti. Ir su draugais gali lenktynių eiti — kuris greičiau suskaičiuos.

PAŽAISKIME SU NUMERIAIS

Iš numerių galima padaryti juokingus žmogiukus. Pabandyk taip, kaip čia parodyta. Paskui, sukurk savo žmogiukus iš kitų numerių.

JAU RUDUO!

Linutė

- Labas, – sako sraigė.
- Labas, – sako voverė.
- Kas ten? – sako sraigė.

- Čia žiemai. Oi, oi. Daug darbo, – sako voverė.
- Labas, jau ruduo. Šalta! – sako grybai.
- Labas, jau ruduo. Brrrr! – sako pelė.
- Brrr, šalta. Jau ruduo.

Voverė yra mama. Mama voverė turi du vaikus. Voverės vaikai yra voveriukai. Voveriukai yra maži.

Voveriukai mato lapą.

– Oi, oi! Koks gražus! – sako voveriukai.

Voveriukai bėga. Vėjas bėga. Lapas bėga.

– Namó! Namó! – šaukia mama.

Voveriukai bėga namo. Lapas ir vėjas lauke. Lapas neturi namų. Vėjas neturi namų.

Voveriukai bėga ir bėga. Šalta. Namai šilti.

Mama duoda riešutų. Mmmmmmm! Skanu.

– Bar-bar-bar!

– Kas ten? – sako voveriukai.

– Kas ten? – sako mama.

Ten lietus. Lietus lauke. Lietus šoka. Šoka ir šoka ant stogo. Ten lietus šoka.

– Bar-bar-bar, – sako lietus.

– Brrrr! – sako grybas. Lauke šalta.

Namai šilti. Voveriukai miega. Mama voverė miega. Visi miega.

Vėjas nemiega.

– Ū-ū-ū-ū-ū! – sako vėjas. Vėjas lauke. Lauke šalta.

KANGAROPARDAS

Linutė

**Kangaropardas —
Toks jojo vardas —
Už mūs garažo
Sviedinį spardo.**

**Ateitum bent kartą,
Tą kangaropardą
Matytum iš aukšto —
Vonioje jis nardo.**

**Mama man sako:
Nėr tokio daikto...
Bet dar nieks nepagavo
Kangaropardo!**

PARŠIUKŲ ŠYPSNIUKAI

I paršiukas: Mano mama labai patenkinta. Aš pats savo radiją pataisiau.

II paršiukas: Gerai. O ką dabar gali girdėt?

I paršiukas: Nieko.

▲ ▲ ▲

Paršiukas: Ar dar imi vaistus nuo kosulio?

Paršytė: Ne.

Paršiukas: Tai kosulys praėjo.

Paršytė: Oi, ne. Bet kai paragavau vaistus, nutariau, kad geriau kosėti.

▲ ▲ ▲

Paršiukas: Nesuprantu, kam man reikia rankas praustis prieš einant į mokyklą.

Mama: Jei tave tokį pamatytų, būtų gėda prieš visus.

Paršiukas: Bet kad aš niekad nekeliu rankos mokykloje.

▲ ▲ ▲

I paršiukas: Mano mama pranašauja ateitį.

II paršiukas: Tikrai! Ką ji išpranašavo.

I paršiukas: Kai pamatė mano pažymius, sakė: "Bus blogai!"

▲ ▲ ▲

Paršiukas: Kam tu nešies veidrodį į lovą.

Paršytė: Aš noriu pamatyti, ko niekas nematė.

Paršiukas: O ką?

Paršytė: Save miegant...

▲ ▲ ▲

I paršiukas: Mačiau, kad tavo teta atvyko su savo mažu paršiuku. Koks jo vardas?

II paršiukas: Aš nežinau, negaliu suprasti, ką jis kalba!

▲ ▲ ▲

I paršiukas: Kodėl tu pavėlavai į mokyklą šiandien?

II paršiukas: Pamačiau iškabą: MOKYKLA — ATSARGIAI. Aš buvau labai atsargus...

▲ ▲ ▲

I paršiukas: Oi-oi! Visą naktį negalėjau miegoti. Tos voverys tokį triukšmą kėlė visą naktį? Ar negirdėjai?

II paršiukas: Ne, negirdėjau. Pas mus buvo visai ramu — aš tik savo dūdą pučiau.

DETEKTYVAS

Jurgis Slėnys

Donatas buvo gudrus berniukas. Ir ne tik taip sau gudrus, bet labai gudrus. Dėl to Gintui nebuvo gaila dvidešimt penkių centų. Gintas turėjo problemą.

— Klausyk, Donatai, pasakysiu, kas man atsitiko. Buvau tokiame senam name. Turėjau su savim naują fotoaparata. Staiga — sugirgždėjo laiptai į antrą aukštą. Žiūriu — stovi kažkokia dvasia ar baubas ar kažkas...

— Tai tikriausiai bėgai, kiek kojos nešė.

— Taigi, ir palikau aparata. Kai grįžau, jo neradau.

— Čia yra kažkas įtartino, — susimąstė Donatas. — Einam to namo apžiūrėti.

Apleistas namas buvo pilnas dulkių ir šiūkšlių. Donatas tuoj pribėgo prie laiptų.

— Aha, taip ir maniau! Tavo dvasia visai ne dvasia dėl dviejų priežasčių.

Ginto akys išsiplėtė.

— Matai, jis paliko pėdsakus. Dvasios pėdsakų nepalieka. Be to, pats sakei, kad laiptai sugirgždėjo. Negalimas daiktas. Dvasios neturi jokio svorio.

— Bet aš tikrai kažką mačiau.

— Matei, tai matei. Dabar parodyk man, kur tu buvai tuo metu.

— Čia — žiūrėk, koks nuostabus voratinklis. Aš jį kaip tik norėjau fotografuoti.

Namo užpakalinių durų nebuvo. Skylę dengė didžiulis voratinklis.

— Hmmm. Daug kas galėjo matyti, kad tu čia įėjai. Bet aš turiu įtarimą. Einam pas Burbulą.

Burbulas buvo storas berniukas, kuris gyveno visai netoli apleisto namo.

— Reikalas toks, — tvirtai pradėjo dėstyti Donatas kiek sumišusiam Burbului, — kažkas paklode apsivilkęs, išgasdino Gintą ir paėmė jo fotoaparata. Ar nematei kas? Tu visai arti gyvenimi, turėjai matyti, kas įėjo į tą seną namą.

— M-mačiau. Pro priekines duris mačiau, kaip toks vaikas įėjo. Paskui jis labai greit išbėgo.

Donatas pažiūrėjo Burbului tiesiai į akis.

— Netiesa! Atiduok Gintui jo aparatą!

Kaip Donatas žinojo, kad tas vaiduoklis buvo Burbulas? Jei negali atspėti, atsakymas psl. 27.

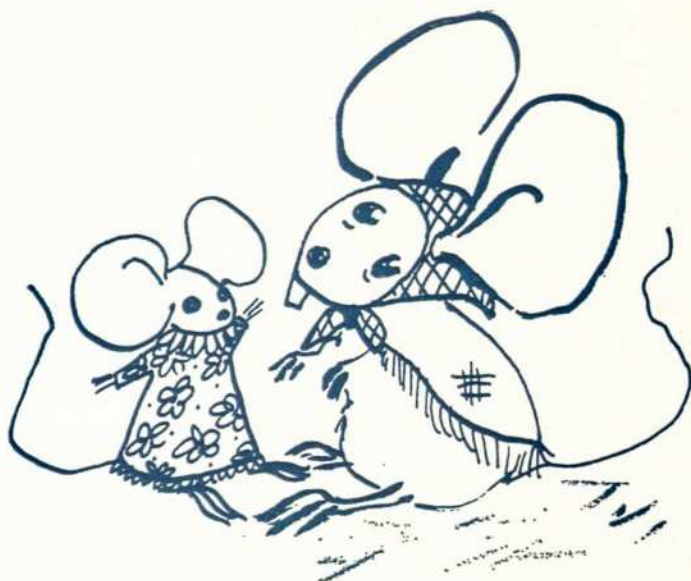
PELIUKAS IR DANTUKAS

Liūda Gudeliene

Seno namo rūsy, po šluota, gyveno pelių šeima: tėtis, mama, trys sesytės ir broliukas. Kiekvieną dieną tėtis ėjo maisto medžioti. Mama tvarkė urvelį. Sesytės pelytės lakstė po rūšį ir išdykavo. Tik vienas broliukas peliukas nieko neveikė. Jis tupėjo kamputy ir čiulpė pirštą.

— Kodėl jis čiulpia pirštą? — klausinėjo sesytės.

— Todėl, kad jis dantukų neturi — aiškino mama.

Sesytės pelytės šokinėjo aplink peliuką ir dainavo:

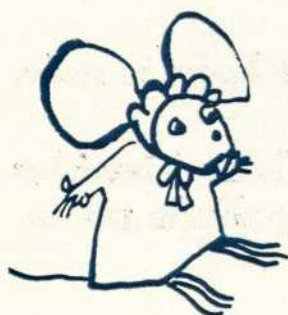
vienas, du
vienas, du
mūs broliukas
be dantų!

— Lįsk iš po šluotos! — kalbino jos peliuką. — Ten viršuj pas žmones visokių gėrybių yra. Gal ir dantuką atrasi.

Bet peliukas bijojo listi iš urvelio. Sesytės vėl dainavo:

oi kas bus,
oi kas bus,
mūs broliukas
toks bailus!

Peliukas tik tupėjo kamputy ir tylėjo. O sesytės pelytės tempė visokias gėrybes į urvelį ir vis erzino broliuką:

- Mes radom siūlą kamuoliuką, o tu — ne!
- Mes turim spalvotų popierėlių, o tu — ne!
- Mes ragavom sūrio, o tu — ne!

Vieną dieną blizgantis pinigėlis nuriedėjo po šluota. Peliukas pamatė ir pagriebė jį.

— Aš turiu pinigėlį, o jūs — ne, — pasigyrė jis sesytėm.

— Ką tu su juo veiksi? — juokėsi pelytės. — Net pagraužt jo negali. Dantų juk neturi.

Tačiau peliukui pinigėlis patiko. Jis nutarė eiti daugiau paieškoti. Jis išidrąsino išeiti iš urvelio. Vakare, kai visi sumigo, peliukas pasiėmė pinigėlį ir iškeliauvo.

Tap, tap, tap — perbėgo rūšį.

Bums! — atsimušė į laiptus.

Vir, vir, vir — užsikorė į viršų.

Pro didelių durų plyši švietė šviesa. Peliukas įsispraudė vidun. Jis atsirado erdviam kambary. Atsitūpė ant užpakalinių kojyčių. Pakarpė ūseliais. Apsidairė.

— Lova, spinta, kėdė, stalas...

Peliukas užlipo arčiau.

Ant stalo švietė maža lemputė. Po lempute gulėjo... ach, stebuklas!... mažas, baltas dantukas!

Peliukui nebereikėjo pinigėlio.

Ding! — numetė jį ant stalo.

Capt! — pagriebė dantuką.

Tap, tap, tap, tap... — kiek tik jo mažos kojytės nešė, movė jis namo.

Nuo to triukšmo pabudo mažas berniukas. Atsisėdęs lovoje jis matė kaip maža, pilka uodegytė palindo po durim.

— Mama, mamyte! — sušuko berniukas. — Peliukas nusinešė mano dantuką!

Kitą rytą peliukas gyrėsi savo sesytėm:

— Aš turiu naują dantuką, o jūs — ne!

Pelytės stebėjosi: kaip galėjo per naktį išaugti broliukui dantukas? Ir ne bet koks! Toks baltas, aštrus, stiprus.

— Tur būt jis nusipirko jį už savo pinigėlių — nusprendė sesytės.

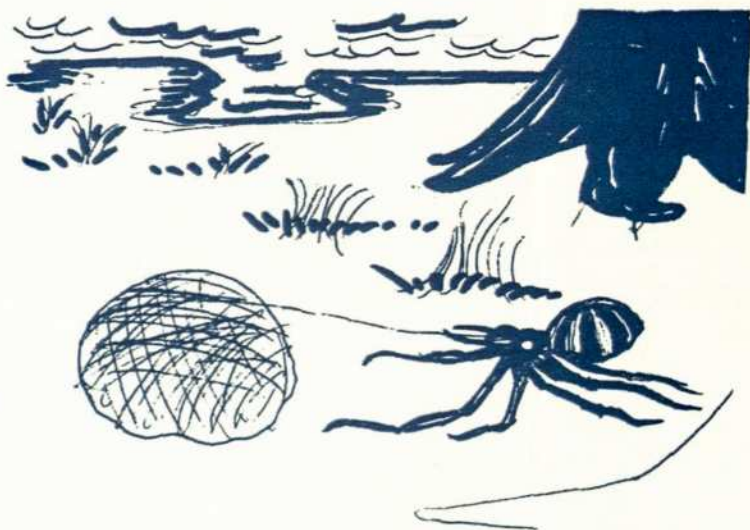
Peliukas nieko nesakė. Tik šypsojosi paslaptینگai ir švietė savo puikiu, nauju dantuku.

Nuo to laiko pelytės niekad daugiau nebeerzino savo broliuko. Jos pačios pradėjo rinkti pinigėlius, kad galėtų juos iškeisti į naujus dantukus.

LAIVAI

paruošė Jonas Miškinis

Ar manai, kad tik žmonės laivais plaukioja? Oi, ne. Vorai, skruzdėlės ir pelės taip pat pasidaro laivus.

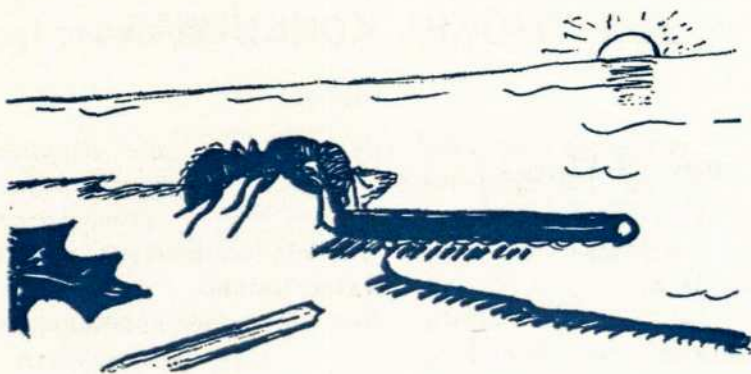

VORŲ LAIVAI

Anglijoje, Norfalko miškuose yra vorų, kurie moka pasidirbti laivus. Jie surenka visokių žolių ir iš jų padaro rituliukus. Kad rituliukai būtų stiprūs, vorai juos apvynioja voratinkliais. Tada jie įlipa į tuos laivus ir išplaukia. Kai koks vabalėlis įkrenta į vandenį, voras tuoj pasigriebia. Skanūs pusryčiai. Taip vorai jūriniškai plaukioja savo laivuose ir ieško maisto.

SKRUZDĖLIŲ LAIVAI

Amerikoje yra skruzdėlių, kurios taip pat išmoko plaukioti. Jos susineša sausų šakučių prie vandens ir ant jų sulipa. Kitos skruzdės lieka ant kranto ir laiko tuos laivelius, kad vandens srovė nenuneštų. Kai pirma eilė tokių laivelų išplaukia, antra eilė pasiruošia. Skruzdėlės antroji eilėje įsikimba į pirmąsias, o

jas laiko trečia eilė ant kranto. Visos skruzdės laikosi įsikibusios viena kitos, o savo laivelius prilaiko kojytėmis. Laiveliai plaukia arti vienas kito. Kai skruzdės nuo kranto laivelius paleidžia, vanduo juos nuneša. Taip skruzdės perplaukia upelį.

PELIŲ LAIVAI

Islandijos saloje ir pelės pasidaro laivus. Jos susiranda gabalą medžio žievės ir ant jo sukrauna savo maistą — uogas ir grūdus. Tada įstumia savo laivą į vandenį ir pačios įlipa. Jos tupi žiūrėdamos į maistą, o uodegytes nuleidžia į vandenį. Uodegytėmis jos vairuoja savo laivą, kol pasiekia krantą. Kartais pelės randa grybų. Jų kepurės apverčia ir ten supila savo uogas ir grūdus, kaip į didelį bliūdą. Užstūmusios jį ant laivo, saugiai keliauja.

GALVOSŪKIŲ KONKURSAS

Vyresnioji grupė (9-12 m.)

Taškai		Taškai	
1. Julytė Jogaitė, 12 m.	80	Vytas Naikus	23
85 House Drive		New Haveno Šešt. Mokykla	
Akron, Ohio 44319			
Vysk. M. Valančiaus Lit. Mokykla		8. Svajonė Kerelytė, 9½ m.	20
		Chicago, Illinois	
2. Raminta Pemkutė, 10 m.	56	Lina Paškevičiūtė, 10 m.	20
1022 Beau Brummel Drive		3308 West 62nd Place	
Sleepy Hollow		Chicago, Illinois 60629	
Dundee, Illinois 60118		Marquette Parko Lit. Mokykla	
Dariaus - Girėno Lit. Mokykla			
3. Gintaras Vaišnys, 8 m.	43	9. Vilija Žemaitytė, 11 m.	15
New Haveno Šešt. Mokykla.		7346 Bricklan Drive	
		Plymouth, Michigan 48170	
4. Asta Baškauskaitė, 11 m.	40	JAV Lietuvių Bendruomenės Detroito	
228 Sawtelle Avenue		Apylinkės Lit. Mokykla	
Brockton, Massachusetts 02402			
5. Zita Bersėnaitė, 11 m.	30	Audra Nasvytytė, 9 m.	15
RR #1, Mt. Brydges		631 Lake Erie St.	
Ontario, Canada		Conneaut, Ohio 44030	
Londono Lit. Mokykla		Vysk. Valančiaus Lit. Mokykla	
Rimas Musteikis, 12 m.	30	Julytė Adamonytė, 11 m.	15
52 Blantyre Rd.		6470 Jalobert	
Buffalo, New York 14216		Montreal, 431 Quebec	
Šventos Rožės Lit. Mokykla		Montrealio Lit. Mokykla	
6. Rima Klorytė, 11 m.	25	Irena Adamonytė, 11 m.	15
1751 El Portal Drive		6470 Jalobert	
La Habra, California 90631		Montreal 431, Quebec	
Šv. Kazimiero Lit. Mokykla		Montrealio Lit. Mokykla	
Asta Grinytė, 12 m.	25	Gintaras Grušas	15
3013 Scott Crescent		34 Holly Drive	
Flossmoor, Illinois 60422		Morris Plains, N. J. 07950	
Donelaičio Lit. Mokykla			
7. Ritonė Ivaškaitė, 11 m.	23	10. Tomas Ivaška	13
New Haveno Šešt. Mokykla		New Haveno Šešt. Lit. Mokykla	
		Viktutė Kronkaitytė	13
		New Haveno Šešt. Lit. Mokykla	

Jaunesnioji grupė (iki 8 m.)

	Taškai		Taškai
1. Vilija Račiūnaitė, 8 m. 2229 West Marquette Rd. Chicago, Illinois 60636 Nekaltos Marijos Prasidėjimo Mokyk.	20	Rūta Nasvytytė, 9 m. 631 Lake Erie St. Conneaut, Ohio 44030 Vysk. M. Valančiaus Lit. Mokykla	15
2. Gailė Damijonaitytė, 7 m. 4335 South Artesian Avenue Chicago, Illinois 60632 Brighton Parko Lit. Mokykla	15	Rimas Tuskenis, 7 m. 6528 South Whipple Chicago, Illinois 60629 Marquette Parko Lit. Mokykla	15
Sigutė Bersėnaitė, 7 m. RR #1, Mt. Brydges Ontario, Canada	15	3. Stasys Janušas, 8 m. 350 Hancock St. Brentwood, New York 11717	10

SVEIKINAM!

EGLUTĖ sveikina visus galvosūkio konkurso dalyvius ir laimėtojus. Greit pradėsime naują konkursą. Pamankštinkit smegenis!

DETEKTYVAS DONATAS

Donatas įtarė Burbulą, nes jis sunkus. Todėl laiptai sugirgždėjo, kai jis lipo, vaidindamas vaiduoklį. Bet kai Burbulas pasakojo, jog kitas vaikas ten buvo ir išbėgo, Donatas buvo tikras, kad tai buvo Burbulas. Jei Burbulas pats stovėjo netoli priekinių durų ir matė tą vaiką, jis turėjo išbėgti per užpakalines duris. O jei būtų bėgęs per užpakalines duris, būtų užkliudęs didelį voratinklį, kuris dengė durų plyšį nuo vieno šono iki kito.

MŪSŲ KŪRYBA

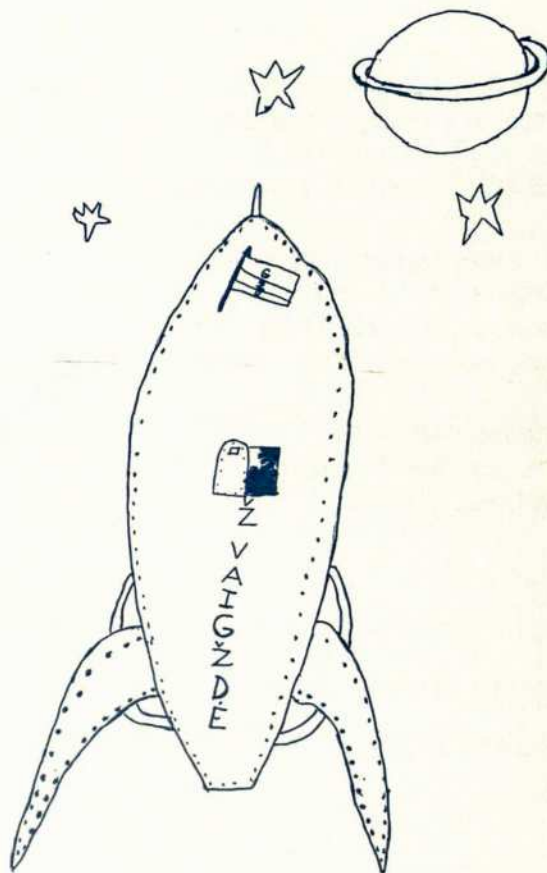
TRUMPA KELIONĖ

Paulius Kontrimas, 9 m.

Su raketa
Į planetą
Nuskridau.

Nusileidau,
Išlipau,
Apsidairiau.

Pamačiau —
Išsigandau
Ir sugrižau!

LINUTĖS PROBLEMA

Linutė buvo gera mergaitė. Ji turėjo dvi mažesnes sesytes ir tris brolius. Linutės tėvelis buvo miręs. Ji turėjo patėvį ir mamytę.

Linutė turėjo problemą: mokykloje ji buvo labai silpna mokinė. Ji nemokėjo linksniuoti, laipsniuoti, asmenuoti ir daug kitų dalykų. Mokytoja stengėsi Linutei padėti po pamokų. Mamytė ir patėvis taip pat bandė padėti, bet Linutė vistiek nemokėjo pamokos.

Vieną dieną, kai visa šeima miegojo, tik Linutė ne, pas ją atėjo fėja vardu Marytė. Linutė nustebus paklausė fėjos, ar ji gali jai padėti su pamokomis. Fėjas atsakė, kad padės. Ji pakėlė savo magišką lazdą ir tarė: "Linutė bus gudriausia mergaitė pasaulyje". Linutė tuoj užmigo.

Ryte Linutė apsirengė, pavalgė ir išėjo į mokyklą. Jos mokytoja nustebusi pažiūrėjo į Linutę ir tarė: "Linute, kokia tu gudri šiandien!

"Vakar vakare atėjo mano fėja ir man padėjo", atsakė Linutė.

Aldona Jakubauskaitė, 10 m.

*K. Donelaičio Lituaništinė mokykla
Chicago, Ill.*

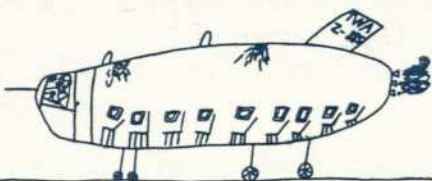
PAVEIKSLŲ PARODA

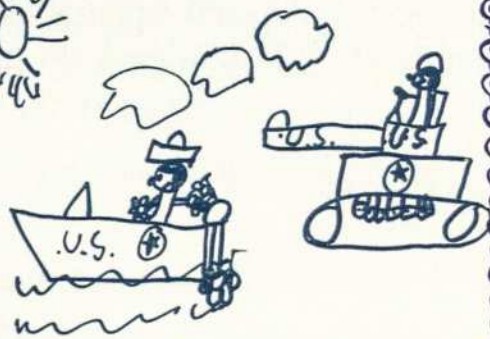
Audrė Lukoševičiūtė, 5 m.
Woodhaven, New York

Andrius Janušas, 5 m.
Brentwood, Long Island

Algirdas Lukoševičius, 7 m.
Woodhaven, New York

Gytis Barzdukas, 6 m.
Cleveland, Ohio

Rasa Kulnytė, 6 m.
West Covina, California

Stasys Jonušas, 8 m.
Brentwood, Long Island

PUPUČIO PUSLAPIS

Indrė Rudaitytė su savo Pupučiu

Mielas Puputi,

Siunčiu tau nuotrauką su mano Pupučiu. Aš Eglutę skaitau jau 3 metai. Aš einu į pirmą skyrių. Ar tu žinai, Puputi, kad mano mamytė kai mokinosi tai gyveno Putname?...

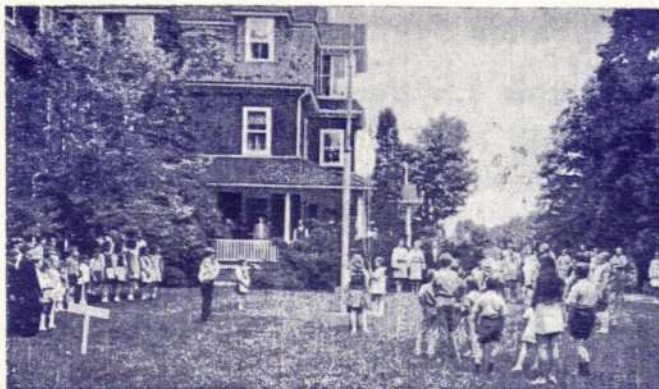
Indrė Rudaitytė, 6 $\frac{1}{2}$ m.
Oak Lawn, Ill.

Mano draugas Puputis
Vidutė Balsevičiūtė, 6 m.
Ottawa, Canada

Puputis Havajuose
Aldona Sendžikaitė, 7 m.
Toronto, Canada

SEPTINTOJI EGLUTĖS ŠVENTĖ PUTNAME

Šventės pradžioj: vėliavų pakėlimas.

Šventės metu: einam pasivaikščiot.

Jei buvai, tai žinai, kad birželio 6-tą buvo ypatinga diena. Ar atsimeni, kaip vėliavas kėlėm ir į bažnyčią kartu ėjom, ir lauke valgėm ir paveikslų parodą žiūrėjom, ir vaidinom ir dainavom ir... Buvo tokia smagi diena, kad sunku namo išvažiuoti. Todėl sakėm: IKI PASIMATYMO kitą met!

Į Eglutės šventę atvažiavo daug grupių, kurios turėjo labai įdomius pasirodymus.

Dainavo *Worcesterio* šeštadieninės mokyklos mokinių *chorelis*.

“Strakaliuką ir Makaliuką” suvaidino *Worcesterio* jaunučiai ateitininkai. Strykt-pastrykt, strykt-pastrykt visiems labai patiko.

Net scena bildėjo, kai *Bostono šokių grupė* šoko tautinių šokių pynę. Visi plojo ir plojo.

O kas būtų tikėjęs, kad pelytės moka cirko triukus išdarinėti?! Bet *Brocktono* jaunučiai ateitininkai parodė kokios tos pelytės gudrios.

Hartfordo šeštadieninės mokyklos mokiniai ir šoko ir dainavo — ir maži ir didesni.

Kai užsidegė kompiuterio šviesos, prasidėjo vaidinimas “Raketa į Marsą”. *Waterburio* šeštadieninės mokyklos mokiniai — astronautai ne tik į Lietuvą nuskrido, bet dar pataikė į jos senuosius laikus. Nuostabu!

Dabar įdomu prisiminti, ką tą dieną veikėm ir ką matėm. O kitais metais vėl atvažiuosim — ar ne?

ALP 1785

L.arch.

NAUJOS KNYGOS

UŽBURTOS KANKLĖS — Vanda Frankienė-Vaitkevičienė

17 pasakų-legendų apie Lietuvos senovę
tinka 11 - 14 metų jaunuoliams
viršelis ir iliustracijos — Sesers M. Mercedes, SSC
kaina — kietais viršeliais \$4.00
kaina — minkštais viršeliais \$3.00

galima gauti šiuo antrašu: Administracija
2345 W. 56th St.
Chicago, Ill. 60636

Iliustracija iš "Užburtų kanklių"

TRUMPOS PASAKAITĖS KAIP KIŠKUČIO UODEGAITĖ

8 trumpos pasakos 6 - 8 metų vaikams
naujai perredaguota medžiaga anksčiau tilpusi Eglutėje
viršelis ir iliustracijos — Aldonos Sruoginienės
sąsiuvinio formatas — kaina \$1.00

galima gauti šiuo antrašu: EGLUTĖ
Immaculate Conception
Convent
Putnam, Ct. 06260

91.189,285